

една година и да ме хранят „Че много искаш ти“, каза той. „Ний, за цялу ляту“, прибави друг един от чорбаджийскитѣ мекерета, „плащами на гуйдарю да ни пасе гуед'та и па ни му даваши повик'отъ двѣста грошое, ем дя-й то да си гуйдар, а дя-й да си даскал: гуйдар'ю цял ден оди да се пиче пу слънциту, тича подир гуед'та, дъждо гу вди поняуга, а ти жа седиш у килията на сянка, няма дъж, няма вятър . . .“ „Колку жа ни земиш ти нам за зимже, а то лятус куго жа учиш?“, повтори чорбаджията. Аз бѣх готов да пристанѣ колкото ми даждт; но хитри'я Московец се намѣси и каза: „трѣба да са каже на владиката да са спраши да видим како он жа каже“. Тѣзи думи прѣсѣкоха у мене всѣка надѣжда за оставанье в' Михалци. На вторий ден аз се опростих с'роднинитѣ си и се завърнах в' Търново нѣщо подир шест мѣсеца скитанье.

Това достопамятно за мене дѣто по случкитѣ и патимитѣ ми от Неофитовото и Костакевото прѣслѣдванье беше още повече памятно по събираньето и записваньето на „избранитѣ ми думи“, които аз бѣх прѣкрѣстил вече на „достопамятни изрѣчения“. В' скитаньето си по селата и в' сношението си с' селенитѣ, аз не само бѣх обогатил сбирката си, но бѣх вече доволно привикнал и на умѣстното им употрѣбение в' разговор'а, от което съгледвах че селенитѣ с' по-голѣмо благодаренье ме слушаха като им ги привождях в' примѣр; освѣн това тѣ по-лесно ме разбираха и по-лесно проумѣваха онова което исках да им кажж. Това ми даваше нѣкак прѣимущество, както над самитѣ селени, тѣй и над другитѣ мои съхужденици и еснафчии, селски учители, и още повече над скитницитѣ онѣзи калугери които ходяха тогас да просят по селата и драгастяха селенитѣ за едно за друго, като ги проглушавахх с' пословишкитѣ си цитати от псалтир'я и житиетата на святиитѣ. С' тѣзи калугери често ми се случаваше да имам расправию по селата. Споменувам тука за тѣх, защото и от тѣх имах друг вид смущение. По внушенье от Костакя ли, по свое недоразумѣнье ли, нѣкои от тѣх тоже ми пакостяха, или поне искахх да ми пакостят за установеньето ми като учител по селата; за това и аз беспощадно ги прѣслѣдвах и громолях ги дѣто ги сполѣтах за тѣхното невѣжество и ханжество. Тѣ отбѣгваха от лично състязанье с' мене, но зад гърба